

Міністрів України від 20 грудня 2006 року № 1767. Ця програма чітко окреслила цілеспрямоване збагачення правових відносин у суспільстві й створення цілісної системи правової освіти та виховання. Один із суттєвих факторів даної системи є спільна діяльність правоохоронних органів та закладів освіти з учнівською молоддю і родиною щодо профілактики протиправних дій [4].

Необхідність створити комплексну інноваційну модель профілактики підліткової злочинності зумовлена передусім потребою в новій, більш ефективній системі реагування на правопорушення та профілактики злочинності серед неповнолітніх. Нове розуміння принципів профілактики злочинності ґрунтується на рекомендаціях Європейського Союзу, документах ООН та ЮНІСЕФ стосовно сучасного досвіду ювенальної юстиції, на передовому досвіді Канади, Швейцарії та інших європейських країн у проведенні профілактики підліткової злочинності.

Отже, на основі вище викладеного, можна зробити висновок, що правовиховна діяльність є одним з провідних виховних напрямків у сучасному суспільстві. Проте, не зважаючи на велику кількість дослідників, що приділяли увагу даному питанню, до цього часу не існує чітко визначеної дефініції правовиховної діяльності. Потребує подальшої теоретичної обробки питання управління правовиховною діяльністю, що є дуже важливим, адже правовим вихованням молоді треба займатись професійно та грамотно.

Література

1. Комплексна програма профілактики правопорушень на 2007-2009 роки, що затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2006 року № 1767.
2. "Програма правової освіти населення України" Офіційний вісник України від 09.11.2001 – 2001 р., № 43, стор. 36, стаття 1921, код акту 20224/2001;
3. Орзих, М. Ф. Конкретность в правовом воспитании / М. Ф. Орзих. – Вестник кафедры теории и истории государства и права Одесского университета. – 1977 год.
4. Jankowski H. Prawo i moralność. Warszawa, 1968; Stiller G. Die Rolle des Rechts bei der Formung sozialistischer Persönlichkeit. – «Neue Justiz», 1971. – N 9.

СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ РЕГІОНУ В 2004-2009 РОКАХ

Кругляк І.С. (Полтава)

На даному етапі у свідомості дослідників, і в громадській думці відбулися відчутні зміни в уявленнях про молодь як про соціальну групу, котрій притаманні не лише типові «молодіжні» якості, але й ряд нових ознак («соціальних новоутворень»), у тому числі й прихований внутрішній потенціал політичної активності, який за певних обставин може актуалізуватися і впливати на перебіг політичних подій. То ж не можна не погодитися з тим, що молодь є однією з найперспективніших у політичному плані соціальних груп.

Проте напередодні президентських виборів 2009 року ці ж дослідники відзначають діаметрально-протилежну тенденцію: рівень політичної активності студентської молоді різко знизився і студенти готові практично бойкотувати президентські вибори, адже практично не вірять обіцянкам, даним

кандидатами під час передвиборчих перегонів.

Виокремивши за критерієм «мотив – значущість – прояв» моделі політичної активності студентської молоді – «конформісти», «прагматики», «учні», «гравці», «диктатори», «ідеологи», «місіонери», можемо стверджувати, що у 2004 році переважна більшість студентів дотримувалася «позитивних» моделей політичної активності, серед яких найбільш поширеними були «учень», «ідеолог» та «місіонер», були звичайно й інші моделі політичної активності, найбільш поширеною серед яких були «прагматики», які працювали на всі політичні сили незалежно від їх ідеологічних програм, проте їх кількість у порівнянні з попередніми моделями була значно меншою [1, С.125-126].

Проте уже напередодні президентських виборів 2009 року переважна більшість представників студентської молоді є «прагматиками», які ладні відстоювати інтереси будь-якої політичної сили за належну матеріальну винагороду. «Учні», отримавши гіркий урок, набули гіркого досвіду участі у політичній кампанії, яка закінчилася цілковитим зруйнуванням гасел та ідеалів, які так гарно звучали з вуст політиків, «ідеалісти» та «місіонери», сім'ї яких часто розлучалися через політичні розбіжності, відчувають себе зрадженними і вважають ганебним говорити про те, що вони «були на Майдані» й вірили політикам, які їх жорстоко обманули, інертно відносяться до будь-яких обіцянок політиків, адже впевнені, що все одно дотримані вони не будуть [2, С.103].

Основним результатом проведеного авторкою соціологічного опитування на дану тему серед студентів полтавських вишів III-IV рівня акредитації (у опитуванні взяло участь 500 осіб: з них – 300 студентів Полтавського державного педагогічного університету імені В.Г. Короленка та по 50 – Української медичної стоматологічної академії, Полтавської державної аграрної академії, Полтавського університету споживчої кооперації України та Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка) став показник аполітичності студентської молоді міста: 42% респондентів не вважають себе політично активними, 31% не бере участі у виборчих кампаніях, 30% не цікавиться політичним життям, 32% не довіряють жодній з політичних сил, 30% точно не братиме участі у Президентських виборах 2010 року, а рівень політичної активності 24% респондентів підвищити ніяк не можна.

Однак аби підвищити політичну активність студентської молоді на Полтавщині, органам місцевого самоврядування необхідно впроваджувати дієві заходи, спрямовані на правову просвіту молоді як учасника виборчого процесу, роз'яснювати їй необхідність участі у голосуванні на місцевих виборах. Також потрібно активніше залучати молодих людей до організації виборів – роботи у складі виборчих комісій, офіційному спостереженні тощо.

Для продовження розвитку структур співпраці молоді з органами місцевого самоврядування на кшталт молодіжних парламентів, муніципалітетів, рад, необхідним є становлення договірної форми взаємодії, коли співпраця базується на чітко визначених принципах та процедурах, які закріплюються відповідною угодою між молодіжною структурою та органом місцевого самоврядування.

Література

1. Бортніков В. І. Політична участь і демократія: українські реалії / В.І. Бортніков. – Луцьк: Вежа, 2007. – 524 с.

2. Ворона П. Партії, вибори, місцеве самоврядування: Електоральний зріз уподобань виборців Полтавщини / За ред. д. держ. упр., проф. Ю.О. Куца / П. Ворона. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2007. – 144 с. – (Серія «Досвід державотворення»).
3. Українські еліти в контексті місцевого і регіонального розвитку: історія та сучасність. Популярний нарис / [Пухтинський М., Власенко О., Ворона П., Лопатинський В., Обушний О.]. – Полтава: ПП Шевченко, 2009. – 160 с.

"Я-КОНЦЕПЦІЯ" ЯК ПОКАЗНИК ОСОБИСТІСНОГО ЗРОСТАННЯ МАЙБУТЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Клімов Т.М. (Полтава)

Особистісне зростання студента як майбутнього вчителя є однією з актуальних проблем педагогічної освіти, адже "виховна сила виливається тільки з живого джерела людської особистості" (К.Д.Ушинський). В сучасній психологічній науці серед найважливіших психологічних утворень особистості виділяється її "Я - концепція" – складна динамічна система уявлень людини про саму себе (1). Виходячи з того, що даний психічний феномен є прижиттєвим утворенням людини, ми вважаємо, що формування позитивної "Я-концепції" майбутнього вчителя є одним із пріоритетніших завдань порівняно навіть з традиційним розвитком професійних здібностей, вдосконаленням методичної підготовки, збагаченням фахової інформаційної обізнаності тощо.

Під "Я-концепцією" майбутнього вчителя ми розуміємо складну динамічну систему уявлень студента про себе як особистість і суб'єкта навчально-професійної діяльності, яка включає в себе взаємопов'язані й взаємозумовлені компоненти: 1). "Образ-Я", що розкриває неповторність самосприйняття через фіксацію студентом певної соціально-рольової позиції й установок щодо себе; 2). "Ставлення-Я", яке визначається самооцінкою професійно-педагогічних здібностей і особистісних якостей і може спричинювати певні емоційно-ціннісні прояви; 3). "Вчинок-Я", спрямований на самопізнання і самовдосконалення власного "Я" або прояв певної захисної дії у випадку "посягання" на цінність і цілісність сформованого уявлення про себе.

Позитивна "Я-концепція" майбутнього вчителя характеризується такими емпіричними показниками: висока когнітивна складність і диференційованість "Образу-Я"; професійно-рольова ідентифікація ("Я- майбутній вчитель", "Я - вчитель-практикант" тощо); наявність власне особистісних компонентів у структурі уявлень про себе (любов до дітей , прийняття, розуміння і повага іншого тощо); внутрішня цілісність і узгодженість між модальностями "Я-реальне", "Я-ідеальне", "Я-дзеркальне"; відносна стійкість, стабільність уявлень про себе як особистість і майбутнього вчителя; перевага серед них моральних суджень і загальний позитивний їх характер. Студенти з позитивною "Я-концепцією" відрізняються високою (здебільшого адекватною) самооцінкою педагогічних здібностей, особистісних якостей і наслідків своєї навчально-професійної діяльності; високим рівнем самоповаги та аутосимпатії. Вони здебільшого очікують на позитивне ставлення до себе з боку авторитетних осіб, емоційно стійкі, з низьким рівнем особистісної й реактивної тривожності. Для них притаманна висока активізація вчинку самобачення, наявність позитивних мотивів навчально-професійного й особистісного самовдосконалення, здатність до вольової дії щодо подолання вад власного